

FÖLDI TÜNDE: HAJÓKIRÁNDULÁS

Egy álom, amit az Úrtól kaptam

Évekkel ezelőtt az Úr elkezdett minket arról tanítani, hogy hatalmas különbség van Krisztus igazi egyháza és a most látható felekezetek, egyházszervezetek között. Akkoriban hoztuk meg az Úr vezetése szerint azt a döntést, hogy elhagyjuk a felekezetet, ahová addig tartoztunk, és azóta már sok alkalommal bebizonyosodott számunkra, hogy jól döntöttünk. Tünde abban az időben kapta az alábbi álmot, és rögtön elmesélte nekünk. Megértettük, hogy Tündének álmában akarta Isten megmutatni a hamis és az igaz egyház közötti különbséget. Az álmot nem kívánjuk kommentálni, mert nem gondoljuk, hogy bármit is bele kellene magyaráznunk. Hisszük, hogy a Szent Szellem képes kijelenteni az igazságot minden őszinte Istenkeresőnek, így a leírt álom jelentését és aktualitását is megmutatja. Azt kívánjuk az olvasónak, hogy valódi szellemi kijelentést kapjon az Úrtól, miközben olvassa ezt az írást!

Nochta Pál – Doma Zsolt

Álom

Álmomban kaptam a hírt, hogy hajókirándulás lesz. Gyerünk, siessünk a mólóhoz, nehogy lemaradjunk a hajóról, mivel még sokan szeretnének jönni. Hatalmas tömeg indult el szinte egyszerre a folyóhoz, de egy idő után – ahogy körbe néztem –, már csak alig néhányan voltunk. Sokan előrerohantak, voltak akik ráérősen sétáltak, vagy az ároksparton ültek és eszegettek. Valamennyiüket figyelmeztettem, hogy siessenek, mert lekésik a hajóindulást. Nevetgélve integettek és kiabáltak: „Nem kell izgulni, van még idő!”. A folyó kikötőjébe érve döbbenet láttam, hogy az ott horgonyzó hajó olyan hatalmas, mint egy tengerjáró. A folyó pedig olyan volt, mint egy nagyobb öböl. Nem sokat gondolkodtam, sietve felszálltam, mert a kürt már jelezte az indulást.

A fedélzet hatalmas volt, tele ismerős arcokkal, akik üdvözöltek. Az égre nézve fekete felhők tornyosultak, vihar közeledett. Siettünk a hajó belsejébe az eső elől. Felpillantva láttam, hogy egy ember bajban van, a hajó orrából a víz fölé nyúló pallóról lecsúszott és abba kapaszkodva lóg a levegőben, segítségért kiabálva. Körbenéztem, de a szakadó esőben senki sem figyelt a halálra rémült emberre, mert mindenki rohant a kabinjába. A kiáltozást halva odanéztek, de nem segítettek a bajba jutott emberen. Ahogy feltámadt a szél, hatalmas hullámokat csapott a hajó oldalához. Igyekeztem eljutni a hajó tatjába, hogy segíthessek, de mire odaértem egy felcsapódó hullám lesodorta a kiáltozó embert. Szörnyű érzés volt a tehetetlenség, látni, ahogyan elveszett. Talán ha többen segítenek, megmenekül.

Másnap reggel napsütésre ébredtünk. Mindenki boldog volt, a férfire senki sem gondolt többé. Egyszerűen nem értettem az emberek viselkedését.

A fedélzetre felérve furcsa dolgokat láttam. Már nem egy folyón, hanem egy hatalmas tengeröbölben voltunk, és legalább 30 miénkhez hasonló tengerjáró horgonyzott a kikötőben. Mindegyiken más-más nemzetből való utasok voltak, az egyik közeli hajóról kínaiak beszédét hallottam.

A tengerjárók oldaláról emberekkel teli hatalmas mentőcsónakok lógtak köteleken. Kértek, hogy üljek bele az egyikbe, mert engem neveztek ki vezetőnek.

Nagyon megijedtem, mert még soha nem vezettem csónakot. Fogalmam sem volt mit kell csinálnom. Hogyan vállaljak ekkora felelősséget ennyi emberért?

Keresni kezdtem az evezőket, ivóvizet, ennivalót, védőmellényt vagy bármit, ami segíthet, de semmi sem volt.

Kiabálni kezdtem a fedélzeten levőkhöz segítségért, de elhárították a felelősséget. Mellettem ült egy idős bácsi, aki egy zsebkést mutatott nekem. Ennyi volt az összes felszerelésünk. (Elmondta, hogy titokban hozta be a csónakba.)

Már hosszú órák óta ültünk ég és víz között köteleken lógva, mikor újra vihar közeledett.

Szerettünk volna visszamenni a hajó biztonságos belsejébe, de nem engedték. Arra hivatkoztak, hogy nincs egy talpalatnyi hely sem, csak maradjunk nyugodtan, akkor nem lesz semmi baj.

A többi tengerjáró oldalán lógó emberek is egyre izgatottabbak lettek, ugyanis a szél már a köteleket mozgatta, így a csónakokat nekicsapta a hajó oldalának. Ettől némelyik csónak kifordult és az emberek a háborgó vízbe estek. Voltak akik félelmükben szabadulni akartak ebből a helyzetből és önként vízbe ugrottak. Láttuk, hogy a hajóról hálókat engednek le, így halászva ki az emberek egy részét, de sokan örökre elmerültek.

Éreztem, hogy nagy bajban leszünk, ha sürgősen nem teszünk valamit. Hatalmas erőt érezve magamban felmáztam az egyik kötél a fedélzetre, hogy számon kérjem tőlük hol marad a segítség. Ahogy körülnéztem, láttam, hogy a hajó majdnem üres, csak páran ültek egy jó meleg, hatalmas, szépen berendezett teremben, ahol jókedvűen ettek és ittak. Amikor észrevettek, kiabálni kezdtek velem, hogy mindent összevizezek, tönkreteszem a szőnyeget. Hiába kérleltem őket, hogy legalább a gyerekeket és az időseket engedjék vissza, senkit sem engedtek fel, sőt közölték, hogy csendben tőrjünk a vihart, mert ellenséges erők közelednek a tengeren és most azért áll a hajóraj, nehogy észrevegyenek bennünket. Ha csendben várunk, elmennek és folytathatjuk az utunkat a szigetekre, ahol már várnak minket és ott mindenki megmenekül. Tehát ne okoskodjak, menjek vissza a helyemre, mert sajnos áldozatok nélkül nem győzhetünk.

Megszégyenülve és csalódottan mentem vissza a csónakba, ahol a csuromvizes emberek rémülten ültek és kiabáltak. Ahogy az elemek tomboltak, a csónakot dobálta a szél. Tudtam, ha nem teszünk valamit mindnyájan itt halunk meg. Istenhez kiáltottam segítségért, aztán jött egy gondolat: „Vágd el a köteleket, és bízzál bennem!”

Lenéztem a tatóngó mélységbe, a hatalmas hullámokra, aztán a kétségbeesett és kiszolgáltatott emberekre.

Nem gondolkodtam tovább, Istenben bízva elvágtam az egyik kötelet, mire a többi is ugyanabban a pillanatban elszakadt. Az emberek sikoltoztak, azt hitték itt a vég, de a csónak lassan ereszkedett a vízre, mintha valaki szépen óvatosan letette volna. Kiabáltunk a többieknek is, hogy vágják el a köteleket. Újra és újra megtörtént a csoda és minden csónak sértetlenül a vízre ereszkedett.

Körülöttünk a víz lecsendesedett, csak mögöttünk voltak hullámok, amelyek a csónakokat szépen lassan tolták előre. Ahogy kiértünk az egymás mellett álló hajók által alkotott csatornából, rögtön kisütött a nap és szép idő lett. A csónakok csendesen úsztak a szigetek felé. Amikor visszanéztem láttam, hogy a vihar egymáshoz csapja, és sorra elsüllyeszti a hatalmas hajókat.

Még fel sem fogtam a történeteket, mikor megláttuk a szigeteket. Gyönyörű volt. Ahogy közeledtünk, a belsőmben éreztem a Szent Szellem jelenlétét, ahogy betöltött. A parton egy ember fogadott, boldog mosollyal az arcán. Felkiáltottam: „De hiszen Ő Jézus!”, a szívem kalapált, ujjongott és tudtam, hogy megérkeztünk, hazaértünk.